

GEDICHTEN

uit

**Kon ik maar
bezoeki spelen**

Frans Fransaer

“Kon ik maar bezoeken spelen” is in 1998 uitgegeven bij De Distel (Brussel).

Het achterplat vermeldt:

Frans Fransaer (° Moorsel 1934). Zijn romans en dichtbundels hebben vooral de zee en Griekenland als themata. In deze bundel staat elke letter van het Griekse alfabet voor een reis naar Griekenland of voor een aanverwante ervaring. De laatste letter omega ontbreekt evenwel: het Land van de Legende blijft hem immers verder boeien.

Leros

Nog kraaien hanen in het dal,
de kerkklok kerft haar uren in de
ijle lucht van tijm en kalk.
Yannis verhuurt zijn visserssloep nog niet
aan Scandinaven noch aan mij.
Nog niet. Water en retsina zijn hier even
duur. Toch vermoed ik dat er drachmen
schuilen en bouwpercelen achter dit
archaïsch land. Want Grieken zijn geen
indianen, zij verkopen wel
hun moeder aarde.
Voor zeven chartervluchten op een dag
laten zij weldra Duits en Deens
uitbrallen over hun zanderige agora's
rijk aan geitekeutels, wilde cichorei.
Ook al druipt nog honing uit hun
uitgesterrende nachten,
de krekels vluchten reeds terwijl de
nieuwe goden met suzuki's als een
ongebreidelde erectie de oude
mythen splijten.
Droef kijkend met al mijn ogen dicht.

Patmos

Heel onverwacht krijgt helend
licht mij in zijn greep.
Roos de ochtendtinteling, de middag
blauwselt zee en huizen,
de avond vlamt met paars.
Ik vond het ezelspad naar Chora,
rots en monasterium, de holte waar
Sint-Jan in ballingschap de stemmen
hoorde.

- Schrijf wat je ziet en stuur dit naar
Efese, Smyrna, Pergamon...

Mijn innerlijk oog herkent.
Wie ziet hoeft geen verklaring.
Hoe rijk ook de iconen, franje worden ze,
hier openbaren kale rotsen meer dan
duizend byzantijnse kruisen.
Al schijnen de flitslampen van de toeristen
feller dan de gouden kandelaar van de engel,
ik blijf grenzenoverschrijdend in het
duister van de grot,
verzoend met alles
inclus mijn rebellerend lot.

Paestum

Zolang verhoopt, zolang omzeild.
Het duurt een eeuwigheid
dit uurlang bussen langs
het zwerfvuil bij de zee.
Maar Paestum, Paestum heet
historische extase.
Lijzig ritselend het bamboeriet,
wilde peen, mini-kaasjeskruid
vrijpostig in de grond die asse
is van rijker, Griekser eeuwen.
Zie, acanthusbladeren en
schichtig de hagedissen door
het nanoense uur van vuur.
Ik anker in de schaduw
van Poseidons tempel.
Mijn geest zet alle zeilen bij.

Nikos Kavvadhias

Griek en zeeman, dichter, vrijgezel.
Zwalpend van Batavia tot onze
Schipperstraat en Santa Fé,
zijn dak de sterren.
De metselaar, de kok, de lerares
citeren hem uit 't hoofd op straat.
Kavvadhias voor keuken,
kroeg, bordeel.
Hij, de wijze maraboe,
amper vijfenzestig.
Dertig jaren varen. En sterven
in Atheense ziekenkamer,
drie maand met pensioen.

Ro

1.12.1988